УДК 821.111-1.09 "18 "Д.Хопкінс7.08

ТВОРЧІСТЬ ДЖЕРАРДА МЕНЛІ ХОПКІНСА У ПАРАДИГМІ МЕТАФІЗИЧНОЇ ПОЕЗІЇ

Тетяна Рязанцева

Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, вул. Михайла Грушевського, 4, 01001, м Київ, Україна

Статтю присвячено аналізові творчості видатного британського поета XIX ст. Дж. М. Хопкінса. Розглянуто певну частину творчого доробку письменника у парадигмі метафізичної поезії, приділено увагу особливостям тематичних рішень та поєднанню традиційних й інноваційних елементів у сфері поетики і стилістики.

Ключові слова: бароко, метафізична поезія, метафізичний консепт, метафора, тематика, поетика, стилістика.

Метафізичну поезію можна коротко окреслити як самостійну течію європейської літератури, сформовану в добу Бароко, але не обмежену нею. Еволюція цього явища ілюструє думку О. Чичеріна про те, що *"стилістичні формації, як й інші явища культури, мірою історичної, суспільної потреби постають знову, в оновленому вигляді"* [1, с. 411. Тут і далі підрядний переклад цитат і назв - мій. *Т.* Р.].

Метафізична поезія репрезентує особливий тип світогляду, для якого, за образним виразом Дж. Сміта *"світ сповнений проблем"* [2, с. 265]. Як літературний феномен, генетично пов'язаний з "перехідною" добою Бароко, метафізична поезія активізується в часи великих історичних змін, відбиваючи катастрофічне сприйняття реальності. Вона тлумачить світ як хаос, де людина приречена на самотність і страждання, спричинені, між іншим, кризою віри, крахом усталеної системи цінносних орієнтирів. Гармонія такого світу відтворюється лише в уяві, тож істина відкривається метафорично - крізь призму уподібнень та співвіднесень. Це відрізняє метафізичну поезію від власне філософської, екзистенційні принципи якої закорінені у поглядах античності. Філософська - віддзеркалює принципово іншу картину всесвіту, в основі якої - космічна гармонія, буття, засноване на законах розуму, поступу і рівноваги, тож для неї, на думку Дж. Сміта, *"світ - не проблема"* [2, с. 265]. Там, де для філософської поезії типове відсторонене споглядання, для метафізичної лірики нормою є схвильована участь.

Відтак, характерними рисами метафізичної поезії вважаються: проблематика, заснована на опозиціях, категорія напруги, усталене коло тем (Час і Смерть, стосунки Бога і Людини, Любов, Самотність), інтерес до змалювання складних емоційних станів і духовних процесів, а також використання метафізичного консепту (метафори, що являє собою поєднання протилежностей) в якості ключового тропу. Важливо відзначити, що в цьому випадку метафізичні консепти *"... ставлять і водночасрозв 'язують проблему контексту, контролюють й об 'єднують цей контекст"* [2, с. 276]. Її світоглядні, тематичні та стилістичні особливості, а також зв'язок з переломними періодами в розвитку європейської цивілізації були окреслені у цитованій вище класичній праці Дж. Сміта "Про метафізичну поезію" [2, с. 278], а незабаром Х. С. Вайт розвинула його думку про неможливість вважати таку поезію *"ізольованим феноменом, притаманним лише XVII ст.",* бо вона є *"повторюваним аспектом усієї поезії в цілому"* [3, с. 75]. Діахронічна розвідка Дж. Данкена "Відродження метафізичної поезії" [4] засвідчила існування подібних творів, принаймні, в англомовних літературах XIX і XX ст., чим дало змогу говорити про існування цілісної парадигми метафізичної поезії. Праці Ф. Варнке, Ж. Уйа-і-Пуйгмарті, Д. Фішелова та інші, присвячені європейській метафізичній поезії різних часів, сприяли її розумінню як наднаціонального явища літератури [див.: 5; 6; 7].

Співвіднесеність творчості англійського автора XIX ст. Джерарда Менлі Хопкінса (1844-1889) з традицією метафізичної поезії досі не ставала в Україні предметом комплексної розвідки, позаяк доробок письменника загалом поки що не отримав у вітчизняному літературознавстві системного висвітлення. Залишаючи наразі поза увагою причини такої ситуації, зазначу лише, що у себе на батьківщині творчість Дж. М. Хопкінса давно посіла належне місце у літературному каноні [див., напр.: 8]. Видатний лінгвіст Р. Якобсон не раз називав Хопкінса *"великим поетом і теоретиком..."* [9, с. 83]. Загалом, різноманітним аспектам літературної діяльності Дж. М. Хопкінса присвячено понад двох тисяч наукових праць [див., зокр.: 10; 11].

Твори Дж. М. Хопкінса, видані окремою збіркою лише посмертно, 1918 р., викликали захоплення надзвичайною "модерністю" поетики і стилістики. Революційним внеском поета у розвиток англійської метрики було визнано винайдений ним т. зв. *"sprung rhythm" ("хисткого, розхитаного ритму"* - поєднання одного наголошеного складу з трьома ненаголошеними, замість традиційних двох), хоч сам Хопкінс відзначав, що подібний ритм зустрічався у фольклорі або, наприклад, у Дж. Чосера.

Поетичні здобутки Хопкінса надзвичайно цінував В. Б. Єйтс. Високу оцінку його експериментам у другій половині XX ст. дали Нобелівські лауреати Й. Бродський і Ш. Гіні.

Зауважимо, що попри одностайність у визнанні формальних новацій поезії Хопкінса, вагомість її змісту і нині оцінюють по-різному. Дослідники, однак, суголосні щодо непідробності складних релігійних почуттів поета і його прагнення відтворювати унікальність усіх проявів буття.

Втім, не всі особливості творчості британського митця отримали повноцінне висвітлення, і це виразно свідчить про необхідність й актуальність подальшого активного дослідження доробку Дж. М. Хопкінса. Так, пропонована розвідка має на меті виявити у творах письменника певні риси тематики, поетики і стилістики, притаманні метафізичній поезії.

З усієї творчої спадщини Дж. М. Хопкінса, безпосередньо продовжує метафізичну традицію група т. зв. *"жахливих сонетів"* відома також під умовною назвою "Сонети зневіри" *(Sonnets of Desolation).* Розглядові цих творів на тему стосунків Бога і Людини у парадигмі метафізичної поезії я присвятила окрему розвідку, тому тут зауважу лише, що їх порівняння з відповідними метафізичним поезіями барокових авторів дає змогу зауважити подібність образно-тематичних систем та ідентичність стилістичних засобів, які під пером Хопкінса гранично загострюються.

Помітним стає поступ у розроблені теми Віри, що виявляється в окресленні активної позиції ліричного героя (Людини). Цей герой не чекає, поки Бог звернеться до нього, а сам активно шукає спілкування з Ним. У світлі засадничих положень Тридентського собору (1545-1563) щодо індивідуального спасіння дорослих [див.: 12], ліричний герой Хопкінса, порівняно із героями Донна й Кеведо, перебуває на вищому щаблі, вже не просто визнаючи власну гріховність, але напружено працюючи над оновленням своєї внутрішньої сутності.

З доробку британського автора можна виокремити ще близько двадцяти поезій, які різною мірою наближаються до визначення метафізичних. Зарахувати їх усіх до відповідної парадигми заважає нестача повноцінних метафізичних консептів у суттєвій частині цих творів. Однак вибір й інтерпретація тем, поетика і стилістичні особливості демонструють виразну подібність, а подекуди й вражаючі збіги з поезіями європейських авторів-метафізиків XVII ст., що й дає змогу розглядати ці твори Дж. М. Хопкінса загалом у парадигмі метафізичної поезії.

Насамперед відзначимо кілька поезій, що містять прямі перегуки з "Сонетами Зневіри" в сенсі ідейно-тематичних рішень, системи образів і стилістичних засобів. Йдеться про : "Напевно, молитви мої до неба з міді линуть…" *(My Prayers Must Meet a Brazen Heaven),* "Nondum" (лат. *"ще ні"),* "Мир" *(Peace),* "Відчитано з Сивіллиного листя" *(SpeltFrom Sybil's Leaths)* [13, с. 74, 81-83, 149, 175].

Так, перша поезія містить фінальний образ *"битви з Богом" (battling with God)* майже ідентичний до *"боротьби з Богом" (wrestling with my God),* якою завершується "Мертва розрада" *(Carrion Comfort)* [13, с. 168] - найвідоміший із "Сонетів зневіри". У "Напевно, молитви моїх.", до того ж, цей образ набуває рис морфологічного оксиморона, позаяк у цьому випадку він є метафорою молитви. Відтак, традиційний (по суті, єдиний доступний людині за життя) засіб примирення, єднання, взагалі - спілкування з Богом, представлено у творі як *"зброю вуст моїх" (warfare of my lips),* тобто засіб боротьби, символ ворожнечі з Ним.

Порівняння лексичних особливостей "Напевно, молитви мої . " (1865) і "Мертвої розради" (бл. 1885) - двох творів, написаних з інтервалом у майже двадцять років, відбиває, сказати б, динаміку зближення у стосунках ліричного героя Хопкінса зі *"своїм Богом"* (Д. Чижевський). У "Напевно, молитви мої …" йдеться ще про абстрактну *"битву" (battling),* в той час як "Мертва розрада" пропонує вже вражаючу у своїй напрузі картину персонального *"двобою" (wrestling)* з Богом - глибоко особисту (my *God)* інтерпретацію біблійного образу [див.: Буття, 32:25-32].

Образ *"серця, що бачить", "серця насторожі" (watchingheart)* [13, с. 83], яке функціонує, по суті, як самодостатній супутник ліричного героя, пов'язує поезію "Nondum" із *"жахливим сонетами"* "Прокинуся і відчуваю" (/ *Wake and Feel)* та "Моє власне серце" *(My Own Heart)* [13, с. 166, 170]. Тут виразно відчутна й згадувана вище активна позиція ліричного героя щодо спілкування з Богом, хоч у цій поезії, написаній майже за двадцять років до "Сонетів зневіри", ліричний герой Хопкінса, подібно до героїв Кеведо і Донна, виступає поки у ролі прохача і погоджується покірно чекати на Божу увагу до себе, а не сміливо *"правується"* з Ним, як, приміром, у "Мертвій розраді", "Немає гіршого..." *(No Worst...)* чи у *"Justus Quidem Tu Es, Domine"* [13, с. 167, 168, 183].

Інтерпретація мотиву терпіння у "Nondum" та "Мирі" також споріднює ці твори із "Сонетами Зневіри" і традицією метафізичної поезії взагалі. Терпіння *(patience)* у творчості Хопкінса незмінно трактується як *"річ важка" (hard thing)* [13, с. 170], здобуток виснажливої боротьби з собою, тому постійно асоціюється з поняттям війни ("Nondum", "Мир", "Терпіння - річ важка...") як алегорії внутрішнього розбрату [13, с. 81-83, 149, 170].

Іншою сталою асоціацією терпіння у цих творах є поняття миру, спокою *(peace),* трактоване як *опозиція* до самого терпіння, але і його *мета* [13, с. 149]. Це дає змогу говорити про динамічну інтерпретацію терпіння як *процесу,* що також є ознакою метафізичної поезії. Загалом, можна твердити, що поняття терпіння в інтерпретації Хопкінса набуває рис метафізичного консепту. Терпіння в аналізованих творах окреслено як нерозривну єдність протилежностей, чесноту, яка є наслідком внутрішнього *розбрату,* але поставши з нього, дарує душевний спокій - запоруку *примирення* з собою і з Богом.

Завершуючи аналіз прямих перегуків з *"жахливими сонетами"* в інших поезіях Хопкінса, можна відзначити також образ *"сивої надії, надії у жалобі"* зі славнозвісної поеми "Загибель "Німеччини" [13, с. 113], який видається віддаленим попередником максимально загостреного оксиморонного образу відчаю як *"мертвої надії, мертвої розради",* що послужив назвою найвідомішому з "Сонетів Зневіри".

Гіперболізація, граничне загострення тем й образів з метою досягти максимальної напруги, драматичного ефекту є звичайною поетичною практикою Дж. М. Хопкінса. Ця особливість стилю британського автора переконливо вписує його творчість у парадигму метафізичної поезії, котра, за афористичним формулюванням Е. Лоу, характеризується *"чуттям драми, чуттям процесу і цікавістю до внутрішнього перебігу думок і почуттів"* [14, с. 223].

Здатність Хопкінса загострювати або й своєрідно "переформатовувати" образи й мотиви, притаманні метафізичній поезії XVII ст., надає їм виразно індивідуального, модернізованого звучання. Так, у розробці теми Смерті і Часу, базованій на протиріччі минущого-сталого, присутні традиційні в такому контексті ідеї *"життя-як-помирання", "життя-смерті", "життя-ув 'язнення"* ("Nondum", "Жайворонок у клітці"/ *The Caged Skylark;* "До свого годинника" / *To His Watch;* "Чоло пастиря" / *The ShepherdS Brow)* [13, с. 81-83, 133, 171, 183]. Візуалізуючи ці поняття, автор застосовує, приміром, дві не-барокові за походженням метафори, які, однак, послідовно загострюють барокову ідею *"життя-в 'язниці".* Це образи *"будинку з кісток"* й *"ешафоту з кісток"* [13, с. 133, 183] на означення людського тіла, підвладного матеріальному розпаду.

Перший є прямим запозиченням з середньовічної поеми "Беовульф"; другий пропонує посилений індивідуально-авторський варіант. Крім того, в такому контексті ці образи мають відгомін ідеї *"тіла як в' язниці духа",* широко застосовуваної поетами-метафізиками XVII ст. у розробленні теми Кохання, однак у творчості Хопкінса їх, сказати б, перенесено на інший грунт.

У "Nondum" бачимо також традиційний у розробленні теми Віри і пов'язаний із бароковим мотивом *"блукань у світі"* образ *"життя-лабиринту",* який зустрічається, наприклад, у знаменитому циклі "Геракліт-християнин" *(Heráclito Cristiano,* 1613) іспанця Ф. де Кеведо. Хопкінс загострює трагічне звучання образу, змальовуючи буття як лабиринт, що жахає не просто складністю, але власне загрозою своєї пустоти в усіх сенсах цього слова *(dread andvacant maze)* [13, с. 82].

Спільне з поетами-метафізиками доби Бароко можна побачити й у розробленні Хопкінсом теми Часу ("До свого годинника", "Чоло пастиря", "Відчитано з Сивілли-ного листя"/ *Speltfrom Sibyl's Leaves)* [13, с. 171, 175, 183], яку він, подібно до Кеведо, трактує як *"атомізацію буття"* [15, с. 97]. В окремих поезіях Хопкінса на цю тему ("До свого годинника") наявні майже дослівні збіги з сонетами Кеведо *(the departed day no morning brings* [13, с. 171] */уа no es ayer; mañana no ha llegado* [16, с. 5]). Цікаво відзначити, що ці збіги - суто типологічні, адже не існує вказівок щодо обізнаності англійського автора-вікторіанця з творчістю іспанського письменника XVII ст.

Основні уявлення про Красу в творчості Хопкінса також загалом перебувають у річищі метафізичної поезії, вкотре демонструючи зміщення та загострення певних акцентів. Прекрасне для Хопкінса - насамперед, вияв Божої присутності у матеріальному світі, тому тема Краси в його творах є важливою складовою теми Віри, а не обертоном теми Кохання, як у більшості барокових письменників.

Для поета-вікторіанця, як і для його європейських попередників у XVII ст., характерне динамічне розуміння Краси як руху, мінливості, різноманітності. До того ж Хопкінс розрізняє зовнішній (матеріальний, нижчий, минущий) і внутрішній (духовний, вищий, сталий) плани людської Краси, пов'язуючи феномен Краси із суперечливою єдністю минущого - сталого. Британський поет XIX ст., подібно до барокових авторів, наголошує "службову" роль зовнішньої краси, яка має ніби запрошувати до осягнення духовної досконалості, але водночас (значно виразніше за поетів-метафізиків XVII ст.) наголошує небезпечність фізичної привабливості ("Чому служить вмируща краса?.. " (7о *what serves mortal beauty?..)* [13, с. 167]. Фізична врода для поета-ченця - це, передовсім, спокуса, небезпечна через прямий зв' язок з неконтрольованою сексуальністю (вона *"збурює кров"* / *does set dancing blood)* [13, с. 167], через імовірність захоплення тілесним без уваги до духовного, порушуючи заповідь *"не сотвори собі кумира".* Іншою небезпекою людської вроди за Хопкінсом є сама її тлінність, марність намагань втримати тілесну красу, що відображено у першій частині поезії "Свинцевий гомін і золотий гомін" (7he *Leaden Echo and The Golden Echo)* [13, с. 155-156]. Зберегти красу можна лише відмовившись від її зовнішніх проявів та атрибутів, повертаючись у такий спосіб до духовних вимірів краси, до Бога як її єдиного *"втілення і джерела" (beauty 'sself and beauty's giver)* [13, с. 156].

Потрібно також відзначити функціонування у творчості Хопкінса специфічного класу образів, безпосередньо пов'язаного з поетичними практиками Дж. Донна, Дж. Герберта, Е. Марвелла та інших представників британської метафізичної школи. Йдеться про т. зв. "наукові метафори", зокрема побудову метафізичних консептів за допомогою понять з арсеналу природничих наук (найвідоміший приклад: образ коханців-компасів з "Прощання, що забороняє сум" Дж. Донна). Наявність подібних тропів у поезії Хопкінса [див.: 17; 18], так само як у творах його барокових попередників, зумовлена бурхливим розвитком науки, високим рівнем освіти самих поетів-метафізиків, безпосередньою цікавістю до сучасних їм наукових відкриттів. Проте, якщо у творах англійських письменників XVII ст. використання наукових метафор значною мірою передбачає їхню декоративну функцію (хоч ніколи не зводиться до чистої орнаментальності), то Хопкінсу, за вдалим виразом М. Бенфілд, наукова ерудиція допомагає вибудувати *"мову, що відтворює синхронність, складність і матеріальність безпосереднього досвіду"* [17, с. 13].

Майстерне застосування різноманітних стилістичних засобів, спрямованих на максимальну взаємодію з читачем, створення й підтримання найвищої емоційної та інтелектуальної напруги власних творів - ще одна риса, яка споріднює поетичну техніку Хопкінса з практиками авторів-метафізиків. Ідеться, насамперед про широке використання можливостей полісемії й омонімії [див., зокр.: 13, с. 152], "розрив" ідіоматичних виразів [див., зокр.: 13, с. 134], риторичні запитання, запровадження авторських неологізмів тощо. Однак, як і у випадку з "науковими метафорами", декоративна функція подібних засобів залишається на другому плані, бо на першому в поезії Хопкінса завжди - зміст і почуття, породжені цим змістом. Адже, за влучним спостереженням Л. Хіггінса, питання британського поета (як і решта його тропів і фігур. - *Т. Р.) "вибудовують найінтимніший зв 'язокміж читачем і текстом"* [19, с. 12], і всі вони *"скеровані на отримання найповніших відповідей",* як від того, хто їх ставить, так і від тих, до кого їх звернено [19, с. 10].

Короткий аналіз особливостей творів Дж. М. Хопкінса, здійснений у цій розвідці, дає підстави для таких висновків. Приналежність певної частини доробку британського автора XIX ст. до парадигми метафізичної поезії можна вважати доведеною. Безперечною є спільність світовідчуття й тематики, наближеність образних систем і базових елементів поетичної техніки, зокрема, функціонування у творчості Хопкінса повноцінних метафізичних консептів.

Зауважимо інноваційний підхід письменника до засвоєння елементів традиції, що проявився у виході на принципово новий рівень розробленні кардинальних тем (тема Віри) й у загальній практиці зміщення та загострення акцентів у потрактуванні окремих мотивів чи образів. Прикметно, що новації Хопкінса у розробленні певних тем дають змогу провести не лише ретроспективні (з творчістю поетів доби Бароко), а й перспективні зіставлення з творчістю письменників XX ст., зокрема - з релігійними поезіями православних авторів, О. Стефановича і М. Цвєтаєвої (цикли "Бог", "Сивілла" та ін.).

Стилістика метафізичних творів Хопкінса загалом залишається в річищі традиції, відзначаючись, проте, як у кращих взірцях метафізичної поезії Бароко, витонченістю й водночас максимальною доцільністю.

Отже, поетична творчість Дж. М. Хопкінса як приклад небарокової метафізичної поезії є ще одним свідченням на користь висновку О. Чічеріна про існування *"прихованих, проте незгаслих формацій людського духу"* [1, с. 411], які знайшли своє відображення у літературі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Чичерин А.* Достоевский и Барокко / А. Чичерин // Известия Академии наук СССР. - 1971. - Т. XXX, Вып. 5. - С. 411-416. - (Серия литературы и языка).
2. *Smith J.* On Metaphysical Poetry / J. Smith // Shakespearean and Other Essays. - Cambridge : Cambridge University Press, 1974. - С. 262-278.
3. *White H. C.* The Metaphysical Poets. A Study in Religious Experience / H. C. White. - New York : Collier Books; London: Collier-MacMillan Ltd., 1966. - 414 с.
4. *Duncan J. E.* The Revival of Metaphysical Poetry. The History of a Style, 1800 to the Present / J. E. Duncan. - New York : Octagon Books, 1969. - 227 с.
5. *Warnke F. J.* Metaphysical Poetry and the European Context / F. J.Warnke // Metaphysical Poetry. (Ed. by M. Bradbury and D. Palmer). - Bloomington, London: Indiana University Press, 1971. - С. 261-276.
6. *Uya i Puigmarti J. M.* Algunes polaritats en la poesía metafísica moderna : Riba, Borges, Machado / J. M. Uya i Puigmarti - Barcelona : Publicacions de la universitat autónoma de Barcelona, 1998. - 384 с.
7. *Fishelov D.* Yehuda Amichai : A Modern Metaphysical Poet / D. Fishelov // Orbis Litterarum. - 1992. - № 47. - С. 178-191.
8. *Ford G. H.* Gerard Manley Hopkins / G. H. Ford, C. T. Christ // The Norton Anthology of English Literature. - New York, London: WW Norton &Co. Inc., 1996. - С. 2125-2127.
9. *Якобсон Р.* Работы по поэтике. / Р. Якобсон ; [пер. с англ. В. Туровский, А. Полторацкий, Н. Перцов; пер. с франц. В. Мильчина; пер. с нем. О. Седакова] ; сост. и общ. ред. М. Л. Гаспаров. - М. : Прогресс, 1987. - 464 с. [12] л. ил. - (Языковеды мира).
10. *Бычкова Т. В.* Лексическая типология оригинальньгх и переводных текстов : на материале поэтических произведений Дж. М. Хопкинса (сравнительно-сопоставительный аспект) : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. филол. наук : спец. 10.02.20 "Сравнительно-историческое, типологическое и сопоставительное языковедение" / Т. В. Бычкова. - М., 2008. - 21 с.
11. *Попова И. Ю.* Поэтика Джерарда Мэнли Хопкинса. Традиции и новаторство : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. филол. наук: 10.01.05 "Литература стран Западной Европы, Америки и Австралии" / И. Ю. Попова. - М., 1991. - 25 с.
12. The Catholic Encyclopaedia : [Електронний ресурс]. - Режим доступу до енциклопедії : http://www.newadvent.org/cathen/13407a.htm
13. *Hopkins G. M.* Poems : [поезії] / G. M. Hopkins. - Oxford, New York : Oxford Univ. Press, 1986. - 429 с. - (Першотвір).
14. *Low A.* Metaphysical Poets and Devotional Poets / A. Low // George Herbert and the Seventeenth Century Religious Poets. Authoritative Texts. Criticism. (Ed. by M. A. Di Cesare). - New York : WW Norton &Co. Inc., 1978. - С. 221-232.
15. *Kelly E. N. de.* Poesía metafísica de Quevedo / E. N. de Kelly. - Madrid : Guadarrama, 1973. - 225 с.
16. *Quevedo y Villegas F. de.* Poesía Original Completa : [поезії] / F. de Quevedo y Villegas. - Barcelona : Planeta, 1981. - 1393 с.
17. *Banfield M.* Darwinism, doxology, and energy physics: the new sciences, the poetry and the poetics of Gerard Manley Hopkins : [Електронний ресурс] / M. Banfield // Victorian Poetry. - Summer, 2002. - Режим доступу : http://findarticles.com/p/articles/mi_hb6560/ is_2_45/ai_n29366630/?tag=content;col1
18. *Nixon J. V.* "Death blots black out": Thermodynamics and the Poetry of Gerard Manley Hopkins : [Електронний ресурс] / J. V. Nixon // Victorian Poetry. - 2002. - Vol. 40. - Режим доступу : http://www.questia.com/PM.qst?a=o&d=5000799705
19. *HigginsL.* "To prove him with hard questions" : Answerability inHopkins'Wiitings : [Електронний ресурс] / L. Higgins // Victorian Poetry. - Spring, 2001. - Режим доступу : http://findarticles. com/p/articles/mi_hb6560/is_1_39/ai_n28852142/?tag=content;col1

Стаття надійшла до редколегії 10.01.2010

Прийнята до друку 26.01.2010

THE WORKS OF GERARD MANLEY HOPKINS IN THE PARADIGM OF METAPHYSICAL POETRY

Tetiana Riazantseva

Shevchenko Institute of Literature of the NAS of Ukraine, 4, Grushevsky Str., Kyiv, 01001, Ukraine

The article analyses the works of the outstanding 19th century British poet Gerard Manley Hopkins. The author considers a group of his poems in the paradigm of metaphysical poetry, paying special attention to the development of certain themes and the combination of traditional and innovative elements in the fields of poetics and stylistics.

Key words: Baroque, metaphysical poetry, metaphysical conceit, metaphor, theme, poetics, stylistics.

ТВОРЧЕСТВО ДЖЕРАРДА МЕНЛИ ХОПКИНСА В ПАРАДИГМЕ МЕТАФИЗИЧЕСКОЙ ПОЭЗИИ

Татьяна Рязанцева

Институт литературы имени Т. Г. Шевченко НАН Украины, ул. Михаила Грушевского, 4, Киев-1, 01001, Украина

Статья посвящена анализу творчества выдающегося британского поэта XIX в. Дж. М. Хопкинса. Автор рассматривает определенную часть творческого наследия писателя в парадигме метафизической поэзии, уделяя внимание особенностям тематических решений, а также переплетению традиционных и инновационных элементов в сфере поэтики и стилистики.

Ключевые слова: барокко, метафизическая поэзия, метафизический концепт, метафора, тематика, поэтика, стилистика.